

Bewoners steegje verjagen weesfietsen met zelf geplant gevelgroen

KALEMINKSTRAAT

Pauline Tomlow (links) en Marina Witvliet in hun vergroende steegje.
© ROB OOSTWEGEL

Door Joos Philippens

In de Kaleminkstraat, een piepklein steegje in Maastricht, staan sinds kort planten. Initiatief van de bewoners. Vergroening, zeker, maar ook een wapen in de strijd tegen weesfietsen. En tegen eenzaamheid.

MAASTRICHT - Een meter breed, dat zal de Kaleminkstraat zijn, aan de kant van de Rechtstraat. Het steegje leidt naar de Maas, meer precies de Waterpoort, waar ooit zink (calamine) op boten werd geladen. In vijftig meter steeg loop je van oude pakhuizen naar appartementen aan de Maas die nog geen dertig jaar oud zijn.

We kijken eerst of die chrysanten aanslaan, maar we dromen nu al van hanging baskets.

Marina Witvliet

In Wyck loop je zo aan het steegje voorbij, of toch niet? Het blijkt een populaire plek om fietsen langdurig te parkeren of te dumpen. Ook vinden bewoners regelmatig braaksel of zelfs maandverband op straat. „De irritatie groeide, vanwege alle fietsen die het onmogelijk maakten om de straat nog schoon te spuiten”, zegt bewoonster Pauline Tomlow.

Ik heb altijd in een hofje willen wonen, nu heb ik het zelf gemaakt.

Pauline Tomlow

Die boosheid leidde tot actie. Tomlow hoorde over de vergroeningsplannen van de gemeente, die meedoet aan het NK Tegelwippen en zag hoe stokrozen de naburige Kattenstraat opfleuren. Eureka!

Bolchrysanten

Twee bolchrysanten plantte ze. „Iedereen zei: die worden gestolen of gooien ze in de Maas, mag dat wel?” Tomlow vond in informatie over het NK Tegelwippen dat groen tot veertig centimeter van je gevel vrij is van vergunning. „Als je de planten maar zelf beheert. Ik dacht: perfect.”

Na een bijeenkomst met twaalf straatbewoners begon het in de straat te bruisen en te leven. Afgelopen zaterdag plantten ze al samen. „In een uurtje waren we klaar!” Geen stokrozen. Tomlow: „Ik had gewoon het eerste gekocht dat ik zag.” Buurvrouw Marina Witvliet vult aan: „We kijken eerst maar eens of die chrysanten in dit smalle steegje aanslaan. Tegelijkertijd dromen we nu al van bloemen in hanging baskets.”

Voorlopig is Tomlow al trots op de huidige vijftien plantjes. Door de tien huishoudens, waaronder twee studentenhuizen, aan de gevels geplant, naast de voordeuren. „Dat helpt, daar zie je nu geen fietsen meer staan.”

Nou ja, fietsen staan er nog volop in de Kaleminkstraat, met name dicht bij de Rechtstraat. Handhaving heeft een flink deel een geel label gegeven; die dreigen weggehaald te worden. „Van die kapotte fietsen, zonder zadel, met lekke banden, hebben we last”, zegt Tomlow. Ze heeft een handigheidje bedacht ter bescherming van de eigen fietsen. „Een merkteken, met de bedoeling dat Handhaving ze straks laat staan.”

Contact

De gevelplanten blijken in het steegje nog veel meer op te leveren. Witvliet: „We hebben ineens onderling contact. Er is nu een appgroep, de aangrenzende restaurants Tabkeaw en 't Pakhoes denken volop mee.” Tomlow: „Voor vijf euro als bijdrage hebben we nu veel lol met elkaar. Subsidie? Welnee, we dóen gewoon.”

Die verbondenheid is ook functioneel. „We worden een dagje ouder”, zegt Witvliet. „Laatst moest ik in het ziekenhuis zijn en Pauline bood aan om mee te gaan. Dat is gewoon fijn.” Het planten in een steegje lijkt uit te monden in een soort begijnhofje? „Ik heb altijd in zo’n hofje willen wonen”, glimlacht Tomlow. „Nu heb ik het zelf gemaakt.”